

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Divi Thomae Aqvinatis Doctoris Angelici Opera Omnia

Summa diligentia ad exemplar Romanæ Impreßionis restituta

Secunda secundae Summa Theologiae

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Venetiis, 1593

1 Vtrum pertineat ad cognitionem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72772](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72772)

tionē ita quod prius mouet ipsum vt attendat. & deinde reuelat quod est contra illos, qui putant prophetiam haberi quasi per influxum in intellectu sine nobis. Oportet n. prius inuentionem moueri, vt in litera dicitur.

rorum contingentium. ¶ Quarto, Vtrum propheta cognoscat omnia prophetabilia. ¶ Quinto, Vtrum propheta discernat ea, quæ diuinitus percipit, ab eis, quæ proprio spiritu videt. ¶ Sexto, Vtrum prophetia possit subesse falsum.

ARTICVLVS PRIMVS.

Vtrum prophetia pertineat ad cognitionem.

AD PRIMVM sic proceditur. Videtur, qd prophetia non pertineat ad cognitionem. Dicitur enim Ecclesiast. 48. quod corpus Heliſei mortuum prophetauit, & inf. 49. dicitur de Ioseph, qd ossa ipsius visitata sunt, & post mortem prophetabat: sed in corpore, vel in ossibus post mortem non remanet aliqua cognitio. ergo prophetia nō pertinet ad cognitionem.

¶ 2. Præter. Prima ad Cor. 14. dicitur. Qui prophetat, hominibus loquitur ad edificationem: sed locutio est effectus cognitionis, non autem ipsa cognitio. ergo uidetur, quod prophetia non pertineat ad cognitionem.

¶ 3. Præter. Omnis cognoscitiua perfectio excludit stultitiam, & insaniam: sed hæc simul possunt esse cum prophetia, dicitur enim Osce 9. Scitote Israel stultum prophetam, & insanum. ergo prophetia non est cognoscitiua perfectio.

¶ 4. Præter. Sicut reuelatio pertinet ad intellectum, ita inspiratio uidetur pertinere ad affectum, eo qd importat motionem quandam: sed prophetia dicitur esse inspiratio, vel reuelatio secundum. Causa 10. ergo uidetur, quod prophetia nō magis pertineat ad intellectum quam ad affectum.

SED CONTRA est, quod dicitur. Reg. 9. Qui enim propheta dicitur hodie, olim uocabatur Videns: sed visio pertinet ad cognitionem: ergo prophetia ad cognitionem pertinet.

RESPON. Dicendum, qd prophetia primo, & principaliter consistit in cognitione, quia videlicet prophete cognoscunt ea, quæ sunt procul, & remota ab hominum cognitione. Vnde possunt dici prophetae à pro quod est procul, & phanos quod est apparitio, quia. scilicet aliqua, quæ sunt procul, apparent, & propter hoc, vt Iſid. dicit in lib. Etymol. in veteri testamento appellabantur Videntes, quia videbant ea, quæ ceteri non videbant: & prospiciebant, quæ in mysterio abscondita erant. Vnde & gentilitas eos appellabat Vates à vi mentis. Sed quia, vt dicitur 1. ad Corinth. 12. Vnicuique datur manifestatio spiritus ad utilitatem, & inf. 14. df. Ad edificationem Ecclesie q̄rite vt abundetis, inde est, qd prophetia secundario consistit in locutione, prout propheta ea, quæ diuinitus edocui cognoscunt, ad edificationem aliorum annuntiant, s̄m illud Iſaia 21. Quæ audiui à Dño exercituum, Deo Israel, annuntiaui vobis, & s̄m hoc, vt Iſid. dicit in lib. Etymol. possunt dici prophete quasi prefatores, eo qd porro fantur. i. à remoris fantur, & de futuris uera prædicunt. Ea aut, quæ supra humanam cognitionem diuinitus reuelantur, non possunt confirmari ratione humana, quam excedunt s̄m operationem uirtutis diuinæ, s̄m illud Marci ult. Predicauerunt ubique Dño cooperante, & sermonem confirmante. sequentibus signis. Vnde tertio ad prophetiam pertinet operatio miraculorum, quasi confirma-

tio quedam prophetica annuntiationis. Vnde dicitur Deut. vlt. Nō surrexit propheta ultra in Israel sicut Moyſes, quem nosset Dominus facie ad faciem in omnibus signis atque portentis.

AD PRIMVM ergo dicendum, qd auctoritates illæ loquuntur de prophetia quantum ad hoc tertium, quod assumitur, vt prophetia argumentum.

AD SECUNDVM dicendum, quod Aposto. ibi loquitur quantum ad prophetiam annuntiationem:

AD TERTIUM dicendum, quod illi qui dicuntur prophetae insani, & stulti, non sunt veri prophete, sed falsi, de quibus dicitur Hier. 23. Nolite audire uerba prophetarum, qui prophetaut uobis, & decipiunt uos. Visionem cordis sui loquuntur non de ore Domini, & Ezech. 13. Hæc dicit Dominus de prophetis insipientibus, qui sequuntur spiritum suum, & nihil uident.

AD QUARTVM dicendum, qd in prophetia requiritur, qd intentio mentis eleuetur ad percipienda diuina. Vnde dicitur Ezech. 2. Fili hominis sta super pedes tuos, & loquar tecum. Hæc autem eleuatio intentionis fit Spiritu sancto mouente. Vnde ibidem subditur. Et ingressus est in me spiritus, & statuit me super pedes meos. Postquam autem intentio mentis eleuata est ad superna, percipit diuina. unde subditur ibidem: Et audiui loquentem ad me. Sicigitur ad prophetiam requiritur inspiratio quantum ad mentis eleuationem, s̄m illud Iob 32. Inspiratio omnipotentis dat intelligentiam: reuelatio aut quantum ad ipsam perceptionem diuinorum, in quo perficitur prophetia, & per ipsam remouetur obliuio, & ignorantia uelamē, s̄m illud Iob 12. Qui reuelat profunda de tenebris.

ARTICVLVS II.

Super Quæstio 179. Artic. secundum.

Vtrum prophetia sit habitus.

AD SECUNDVM sic proceditur. Videtur, qd prophetia sit habitus: quia ut dicitur in 2. Eth. Tria sunt in anima, potētia, passio, & habitus: sed prophetia nō est potētia, quia sic inest omnibus hominibus, quibus potētia animæ sunt communes. Similiter nō est passio, quia passiones pertinent ad uim appetitiuā, ut supra habitum: & est: prophetia aut pertinet principaliter ad cognitionem, ut dictum est. ergo prophetia est habitus.

¶ 2. Præter. Omnis perfectio animæ, quæ nō semper est in actu, est habitus: sed prophetia est quedam animæ perfectio, nō autem semper est in actu, alioquin nō diceretur dormiens propheta. ergo uſ, quod prophetia sit habitus.

¶ 3. Præter. Prophetia computatur inter gratias gratis datas, sed gratia est habituale quoddam in anima, ut supra habitum: est, ergo prophetia est habitus.

SED CONTRA. Habitus est, quo quis agit cū uoluerit. ut dicit Commentator in 3. de Anima: sed aliquis nō potest uti prophetia cū uoluerit. Sicut patet 4. Reg. 3. de

In art. 2. c. i. si q. dubiū duplex occurrit circa rationē assignatā in litera. quare hūc propheta nō est habitus. Primū est, quia ut assumere falsum. si q. si esset per modū formæ permanentis, facere uideri Deū, qui est principiu cognitionis supernaturaliū. Prebatur nāque hoc esse falsum ex hoc, qd modus essendi nō uariat naturā, nec essentialē efficaciam formæ: sed ea tñ, que se tenent ex parte modieffendi sed hūc propheta nō est talis natura, nec efficaciam, ut sit sufficientis causa reuisionē Dei ergo etā si esset per modū habitus nō uisū ceret ad causandam uisionem. Et constat qd Deus possit lumen infusum prophetae cōfirmare eo tñ in illo: et tñ non propterea uideret Deum propheta ille. Maior est clara, et ma-

1. 2. q. 68. ar. 3. ad 3. Et 3. con. c. 154. fin. & uerū. q. 12. ar. 1. p. co. & ar. 13. ad 3. & po. q. 6. ar. 4. sic & quol. 12. ar. 27. ad 2. Li. 2. ca. 5. tom. 5. 1. 2. q. 32. artic. 2. Ar. præced.

1. 2. q. 116. ar. 2.